

## USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**, narozen dne X  
bytem X

proti  
žalovanému: **Městský úřad Litvínov**  
sídlem náměstí Míru 11, 436 01 Litvínov

**o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezahájení řízení a nepřijetí opatření podle § 132 stavebního zákona ve věci provozu tramvajové dráhy na poddolovaném území v ochranném pásmu nemovitých památek ve Smetanově ulici v Litvínově**

**takto:**

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Částka 2 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.**

### **Odůvodnění:**

1. Podáním ze dne 16. 4. 2025, označeným jako „*žaloba na nezákonný zásah spočívající v nečinnosti veřejné správy*“, doručeným Okresnímu soudu v Mostě dne 15. 4. 2025, se žalobce vymezil proti faktické nečinnosti stavebního úřadu žalovaného. Žalovaný podle žalobce „*dlouhodobě neřeší závažné problémy spojené s tramvajovou dopravou provozovanou na poddolovaném území ve X ulici v X*“. Žalobce na výzvu Okresního soudu v Mostě doplnil podanou žalobu podáním ze dne 11. 6. 2025, přičemž v návaznosti na toto doplnění rozhodl Okresní soud v Mostě o své věcné nepříslušnosti a věc postoupil soudu zdejšímu (usnesení ze dne 23. 6. 2025, č. j. 15 C 109/2025-13).
2. Zdejší soud následně žalobce vyzval usnesením ze dne 28. 7. 2025, č. j. 16 A 11/2025-19, aby odstranil nedostatky žaloby. Konkrétně žalobci uložil, aby specifikoval žalobní návrh a z něho vyplývající žalobní typ ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), a současně ho poučil o nutnosti uvést, do kterých jeho subjektivních práv žalovaný zasáhl. Soud žalobci rovněž vyjevil podmínky, za nichž se lze úspěšně domáhat ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v nečinnosti správního orgánu, a to s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, publ. pod č. 4178/2021 Sb. NSS, (věc „ŽAVES“). Mimo jiné žalobce poučil, aby uvedl, jaké prostředky ochrany, jež mu poskytuje procesní předpis platný pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení u správního orgánu bezvýsledně vyčerpal (např. podnět podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, – dále jen „správní řád“).

3. Na poučení soudu žalobce reagoval podáním ze dne 5. 8. 2023, které ale soudu předložil zjevně v neúplné podobě (bez druhé strany textu), což znemožňuje zjistit jeho kompletní sdělení a především žalobní návrh. Soud následně žalobce vyzval, aby uvedené podání soudu zaslal v kompletním vyhotovení. Na tuto výzvu žalobce zareagoval podáním ze dne 12. 1. 2026, v němž výslovně uvedl, že jím podaná žaloba směřuje proti trvajícím nezákonnému zásahu ze strany žalovaného, který spočívá v nezahájení řízení a nepřijetí opatření podle § 132 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, (dále jen „stavební zákon 2006“) ve věci provozu tramvajové dráhy na poddolovaném území v ochranném pásmu nemovitých památek ve X ulici v X. Žalobce navrhl, aby soud prohlásil tento zásah za nezákonný (výrok I. petitu), aby zakázal žalovanému v tomto zásahu pokračovat (výrok II. petitu) a aby přikázal obnovit zákonný stav přijetím konkrétních opatření tak, aby bez zbytečného odkladu zahájil řízení z moci úřední a přijal odpovídající opatření k ochraně staveb a nemovitých kulturních památek (výrok III. petitu). V odůvodnění žaloby je dále uvedeno, že žalobce zásah spatřuje v dlouhodobém, trvajícím a dosud neukončeném opomenutí žalovaného zahájit řízení a přijmout opatření z moci úřední podle § 132 stavebního zákona 2006, a to navzdory podnětům žalobce upozorňujícím na i) ohrožení stability staveb nacházejících se na poddolovaném území, ii) problematiku poškození kolejové dráhy vedené na poddolovaném území a v ochranném pásmu kulturních památek, iii) poškozování nemovitých kulturních památek, mj. vibracemi z tramvajové dopravy vedené na poškozené dráze. Žalovaný podle názoru žalobce v dané věci řádně nevykonává roli správního orgánu odpovědného za dozor nad dodržováním stavebních předpisů ve veřejném zájmu.
4. Žalobce uvedl, že spatřuje zásah do svého subjektivního veřejného práva vlastnit majetek, konkrétně uvedl, že negativní dopady špatného technického stavu tramvajové dráhy v ulici X v X se týkají stavby umístěné na adrese X, jejímž je vlastníkem. Tato stavba je zároveň památkově chráněná.
5. K uplatnění jiných prostředků ochrany před podáním žaloby uvedl, že dne 22. 5. 2023 podal podnět k zahájení řízení o opatřeních podle § 132 stavebního zákona 2006, který adresoval žalovanému (stavebnímu odboru a odboru památkové péče) a Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru kultury a památkové péče. Toto podání podle žalobce splňuje materiální znaky podnětu ve smyslu § 42 správního řádu. Upozornil jím na existenci poddolovaného území pod tramvajovou tratí v ulici X v X, na absenci bezpečného a stavebně-technicky správného založení tramvajového tělesa, neprovedení inženýrsko-geologického průzkumu, posudků vibrací a nevyhodnocení dopadů na památkové objekty. Tento podnět nebyl ze strany žalovaného žádným způsobem formálně vyřízen a ani nedošlo k zahájení řízení ve smyslu § 132 stavebního zákona 2006.
6. Žalovaný na žalobu nejprve reagoval podáním ze dne 15. 10. 2025, v němž uvedl, že Městský úřad Litvínov, stavební úřad, není, a ani v minulosti nikdy nebyl, správním orgánem příslušným k rozhodování v dané věci. V současné době je správním orgánem příslušným o rozhodování v dané věci Dopravní a energetický stavební úřad, v minulosti pak tímto správním orgánem byl jakožto předchůdce v oblasti povolování staveb příslušný odbor Drážního úřadu. Ve věcech provozu tramvajové trati je pak Drážní úřad příslušný i v současnosti. Ve vztahu k dopisu žalobce ze dne 22. 5. 2023, žalovaný uvedl, že na rozdíl od žalobce ho nepovažuje za podnět ve smyslu § 42 správního řádu. Žalovaný uvedl, že z formulace tohoto dopisu je jednoznačně patrné, že se nejedná o výzvu k zahájení řízení a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádost o informaci (nejsou uvedeny ani zmiňované paragrafy právního předpisu), ale je formulován – tak jako v ostatních případech – jako popis stavu, výčet právních předpisů, údajných povinností a návrhu řešení. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že Dopravní a energetický stavební úřad, odbor staveb drah, vydal dne 24. 2. 2025 povolení záměru pro stavbu dráhy „Modernizace tramvajové trati ul. Nádražní – Poliklinika, Litvínov“, které se týká mj. i úseku tramvajové trati vedoucí v sousedství nemovitosti žalobce. Žalovaný zároveň podotkl, že před vydáním tohoto rozhodnutí, bylo v rámci správního řízení předloženo mj. také vyjádření Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 30. 1. 2025, č. j. SBS 04635/2025/OBÚ-04/1. Žalobce byl v tomto řízení jeho účastníkem, přesto se podle informací žalovaného žádným způsobem ke stavbě nevyjádřil, ani se jiným způsobem nedomáhal svých práv. Žalovaný upozornil, že žalobce v tomto případě jednoznačně nevyužil všech zákonných možností u nadřízeného správního orgánu uvedených v § 80 správního řádu a obrátil se přímo na soud.

7. V podání ze dne 30. 1. 2026 žalovaný odkázal na své dřívější podání a nad rámec něj uvedl, že žalobce nikdy nepředložil žádné relevantní důkazy o tom, že dochází ke stavům, které popisuje, a nikdy neproběhla žádná měření, z nichž by bylo patrné porušování příslušných právních předpisů. Žalovaný rovněž sdělil, že žádný jiný vlastník sousedních domů v ulici Smetanova neupozorňoval na skutečnosti zdůrazňované žalobcem.
8. Soud podanou žalobu nejprve hodnotil z hlediska naplnění všech procesních podmínek.
9. Žalobce koncipoval žalobu jako žalobu proti trvajícímu nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., který má spočívat ve faktické nečinnosti žalovaného, jenž doposud nezahájil z moci úřední žádné řízení ani neučinil žádné opatření ve smyslu § 132 stavebního zákona 2006.
10. Prvně tedy soud zkoumal, zdali namítaná nečinnost žalovaného může představovat nezákonný zásah správního orgánu. Zejména platí premisa, že správní soudy poskytují ochranu pouze konkrétním veřejným subjektivním právům (srov. § 2 s. ř. s.), a je tedy vyloučené podávat obecné žaloby na ochranu práv třetích osob (tzv. *actio popularis*) bez toho, aniž by bylo zasaženo žalobcovo konkrétní subjektivní právo. Aby byla žaloba vůbec přípustná, postačí, že žalobce zásah do jeho subjektivních veřejných práv uvede v rovině tvrzení, a to tím způsobem, že se na první pohled nejedná o zjevnou nepravdu či pojmovou nesprávnost. Otázka posouzení (ne)zákonnosti samotného zásahu je pak předmětem meritorního přezkumu ze strany soudu, a to včetně otázky pasivní věcné legitimace žalovaného správního orgánu, kterého žalobce označil jako subjekt odpovědný za daný zásah. V daném případě žalobce tvrdí, že bylo dotčeno jeho veřejné subjektivní právo vlastnit majetek, neboť je vlastníkem nemovitosti v ulici X v X, kolem níž vede trasa tramvajové trati vybudovaná na poddolovaném území (tato skutečnost vyplývá z katastru nemovitostí a rovněž mezi účastníky není sporná). Žalobce tvrdí, že v důsledku poddolování je tramvajová dráha v daném místě nestabilně založena, což vede k její deformaci a při provozu tramvají dochází k nadměrnému hluku a vibracím, které v konečném důsledku poškozují budovu v jeho vlastnictví. Žalovanému vytýká zanedbání dozorových povinností podle § 132 stavebního zákona 2006 ve vztahu k předmětné stavbě tělesa tramvajové trati. Žalobce tedy plausibilně tvrdí zasažení jeho vlastnických práv a v tomto ohledu tedy nejde bez dalšího o *actio popularis*, byť z některých formulací žaloby by bylo možné dovodit, že brojí rovněž na ochranu dalších vlastníků sousedních domů.

11. Ve vztahu k projednávané věci soud dospěl k závěru, že není vyloučené, aby za určitých okolností žalobcem namítané „nejednání“ žalovaného představovalo nezákonný zásah. Z rozhodnutí ve věci ŽAVES vyplývá, že rovněž faktická nečinnost správního orgánu spočívající v nezahájení řízení z moci úřední, může za určitých okolností představovat nezákonný zásah. Na tom podle názoru zdejšího soudu nemění nic ani skutečnost, že závěry učiněné rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci ŽAVES se vztahují primárně k nezahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona 2006, z jehož dikce vyplývá, že stavební úřad *zahájí řízení o odstranění stavby*, pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky. Naproti tomu dikce § 132 odst. 2 stavebního zákona 2006 je formulována na první pohled odlišně: *„Stavební úřad je oprávněn ve veřejném zájmu*  
*a) provádět kontrolní prohlídky stavby,*  
*b) nařizovat neodkladné odstranění stavby,*  
*c) nařizovat nutné zabezpečovací práce na stavbě,*  
*d) nařizovat nezbytné úpravy na stavbě, stavebním pozemku nebo na zastavěném stavebním pozemku,*  
*e) nařizovat provedení udržovacích prací,*  
*f) nařizovat vyklizení stavby,*  
*g) ukládat opatření na sousedním pozemku nebo stavbě.“*
12. Veřejný zájem se pak podle § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona 2006 mj. rozumí *požadavek, aby stavba neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy státní památkové péče, archeologické nálezy a sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty.*
13. Z citovaných ustanovení vyplývá, že stavební úřad *je oprávněn ve veřejném zájmu* činit konkrétní nápravná opatření, přičemž ustanovení § 132 stavebního zákona 2006 slouží jako generální klauzule pro řízení upravená v § 134 až 142 stavebního zákona 2006. Byť citovaná formulace může vést k výkladu, že stavební úřad fakticky disponuje volnou úvahou nad zahájením konkrétního řízení, soud se kloní k výkladu, že (podobně jako v případě ŽAVES a nezahájení řízení o odstranění stavby) v případě naplnění podmínek pro zahájení některého z řízení uvedených v § 132 až 142 stavebního zákona 2006 je stavební úřad povinen řízení zahájit. V opačném případě by stavební úřad disponoval prakticky ničím nekontrolovanou libovůlí ve vztahu k (ne)zahájení těchto řízení, což je důsledek zjevně nežádoucí. Současně soud nevnímá jako rozporné, že stavební úřad vykonává svou pravomoc dle § 132 až 142 stavebního zákona 2006 *ve veřejném zájmu*. Soud si uvědomuje, že požadavek postupu *ve veřejném zájmu* na první pohled vede k závěru o tom, že jednotlivé subjekty nemohou vystupovat na jeho obranu, ovšem jsou představitelné situace, kdy se *veřejný zájem* bude překrývat se zájmem soukromým. Podle názoru soudu je řešený případ právě takovou situací. Podle § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona 2006 se veřejným zájmem mj. rozumí požadavek, aby stavba neohrožovala sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty. Pokud žalobce dovozuje (minimálně v rovině tvrzení), že špatný technický stav tramvajové trati negativně dopadá na nemovitost v jeho vlastnictví, lze se podle soudu teoreticky domáhat zahájení některého z řízení dle § 132 až 142 stavebního zákona 2006.
14. Z rozsudku ve věci ŽAVES dále vyplývá důraz na nutnost vyčerpání všech dostupných prostředků ochrany před nečinností žalovaného správního orgánu, tedy požadavek na subsidiaritu zásahové žaloby podle § 85 s. ř. s. – srov. body 90 až 99 rozsudku ŽAVES. Nejvyšší správní soud v tomto směru uvedl: *„Aby tedy vůbec bylo možno hovořit o tom, že se*

*správní orgán dopouští nečinnosti, která je nejenom protizákonná, ale zkracuje na subjektivním právu též samotného žalobce, musí se na základě podnětu budoucího žalobce dle § 42 správního řádu správní orgán dozvědět nejen o nezákonnosti, ale rovněž o tom, že právě (budoucí) žalobce se cítí zkrácen na svých právech protiprávním stavem, k jehož odstranění je povolán správní orgán.“ (Bod 96 rozsudku ŽAVES.) Současně také uvedl, že: „S ohledem na popsaná specifika zásahové žaloby, kterou se žalobce domáhá zahájení řízení z moci úřední k ochraně svých práv, je třeba důsledně trvat též na uplatnění podnětu k opatření proti nečinnosti nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 2 správního řádu (neposkytne-li ochranu právům budoucího žalobce příslušný správní orgán, u kterého byl uplatněn podnět dle § 42 správního řádu). Je to veřejná správa, která má primárně zjednat ochranu jak právu objektivnímu, tak subjektivním právům z práva objektivního vyvěrajícím. Teprve nebude-li toho veřejná správa schopna či ochotna a ani nadřízený správní orgán ochranu žalobci a právu objektivnímu neposkytne, přichází na řadu právo žalobce podat žalobu dle § 82 s. ř. s.“ (Bod 99 rozsudku ŽAVES). Lze tedy shrnout, že pro úspěšné podání zásahové žaloby proti nezahájení řízení z moci úřední je nutné nejdříve správní orgán upozornit na domnělý zásah podnětem podle § 42 správního řádu a v případě, že na tento podnět není reagováno vyhovujícím způsobem, musí se budoucí žalobce domáhat odstranění nečinnosti správního orgánu u nadřízeného orgánu podle § 80 odst. 2 správního řádu. Teprve poté (pokud nemá k dispozici ještě jiné prostředky ochrany) je možné úspěšně podat žalobu.*

15. V řešeném případě žalobce doložil, že žalovanému adresoval podnět ve smyslu § 42 správního řádu. Takovým podnětem je z hlediska jeho obsahu dopis žalobce ze dne 22. 5. 2023. V tomto ohledu soud nesouhlasí s žalovaným, který uvedl, že z formulace tohoto dopisu je jednoznačně patrné, že se nejedná o výzvu k zahájení řízení a žádost o informaci (nejsou uvedeny ani zmiňované paragrafy právního předpisu), ale je formulován – tak jako v ostatních případech – jako popis stavu, výčet právních předpisů, údajných povinností a návrhu řešení. Soud konstatuje, že z obsahu tohoto podání je srozumitelné, že žalobce se coby vlastník dotčené nemovitosti domáhá zjednatí nápravy ve věci dané tramvajové trati, a to ze stejných důvodů jako popsaných v žalobě (požaduje nepovolit a okamžitě zastavit tramvajovou dopravu v daném úseku a uvést protiprávní stav do souladu se zákony, a to z důvodu zabránění nevratného poškození majetku a zdraví); zároveň je podání adresováno přímo žalovanému (na rozdíl od podání ze dne 12. 9. 2022, jež bylo primárně určeno Krajskému úřadu Ústeckého kraje). Lze souhlasit, že většina obsahu tohoto podání více či méně srozumitelně argumentuje různými (často i neplatnými) právními předpisy, to ale neznamená, že lze takové podání bez dalšího ignorovat, a to navíc s odůvodněním, že neodkazuje na paragrafy právního předpisu. Podle § 37 odst. 2 věty druhé správního řádu platí, že *podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*, což nepochybně přiměřeně platí i na podnět podle § 42 správního řádu. Zároveň na konci tohoto podání je uvedeno, že žalobce žádá o vyrozumění, jak byla věc vyhodnocena a řešena. Tento požadavek pak jednoznačně odpovídá § 42 větě druhé správního řádu, podle které *pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu*. Správní orgán má znát právo a má-li podnět posoudit podle skutečného obsahu, nemůže jej posoudit podle právního označení. Nemůže tedy podateli vytýkat nepoužití právních předpisů a podnět nepřijmout. Soud současně podotýká, že rovněž nelze argumentovat tím, že podnět byl podán „pouze“ e-mailem, neboť na podnět nejsou kladeny takové formální požadavky jako na podání podle § 37 správního řádu. Soud tedy shrnuje, že ze strany žalobce byl podnět ve smyslu § 42

správního řádu uplatněn. Z vyjádření žalovaného pak nevyplývá, že by na tento podnět bylo z jeho strany dále reagováno.

16. Pro posouzení přípustnosti žaloby ale bylo stěžejní, že žalobce žádným způsobem netvrdil, ani nedoložil, že by uplatnil opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu poté, kdy správní orgán z jeho pohledu nevyřídil podnět k zahájení řízení. Žalobce byl zároveň soudem poučen o nutnosti doložit uplatněné prostředky obrany, na což ovšem reagoval pouze odkazem na shora uvedený podnět.
17. V daném případě tedy soud dospěl k závěru, že ke dni zahájení tohoto soudního řízení žalobce nedoložil, že bezúspěšně vyčerpal právní prostředky ochrany nebo nápravy, byť o tom byl soudem poučen. Proto je jeho žaloba na ochranu před trvajícím nezákonným zásahem nepřipustná dle § 85 s. ř. s. Z daného důvodu soud žalobu výrokem I. tohoto usnesení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona.
18. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že žalovaný soudu předložil rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu, odboru staveb drah ze dne 24. 2. 2025, č. j. DESU/121/002927/25, o vydání povolení záměru pro stavbu dráhy „Modernizace tramvajové trati ul. Nádražní – Poliklinika, Litvínov“, které se týká mj. i úseku tramvajové trati vedoucí v sousedství nemovitosti žalobce. Z předloženého rozhodnutí nevyplývá, zdali nabylo právní moci, ovšem je zřejmé, že probíhalo řízení o vydání stavebního povolení k revitalizaci daného úseku tramvajové dráhy a zároveň, že žalobce byl coby vlastník sousední nemovitosti považován za účastníka řízení. Z rozhodnutí rovněž plyne, že před vydáním rozhodnutí ve věci bylo předloženo také vyjádření Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 30. 1. 2025. Je tedy evidentní, že bylo vedeno správní řízení, v němž mohl žalobce uplatnit stejný okruh námitek, jako v nyní projednávané žalobě. Pokud je tomu tak, byla by jeho žaloba nepřipustná i z tohoto důvodu. Srovnej zejména bod 85 rozsudku ŽAVES: *„Nesmí totiž existovat žádné jiné správní řízení ani žádný jiný moment, kdy osoba v minulosti mohla nebo teprve v budoucnu bude moci chránit své subjektivní hmotné právo v rámci veřejné správy nebo žalobou před správním soudem (buď jako účastník správního řízení, nebo jako osoba, která sice dle zákona nebyla účastníkem řízení, ovšem proti rozhodnutí má právo podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.). Je nerozhodné, zda takovou ochranu využila. Tato podmínka proto vylučuje, aby zásahovou žalobu úspěšně podala osoba, která např. nevyužila (nebo sice využila, ale bez úspěchu) opravné prostředky k ochraně svého subjektivního práva, případně soudní ochranu proti rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo.“*
19. Soud zároveň zdůrazňuje, že s ohledem na odmítnutí žaloby pro nepřipustnost se již dále nezabýval (ne)existencí pasivní věcné legitimace, kterou namítal žalovaný. Takové posouzení spadá do fáze samotného meritorního přezkumu, a pokud by žalovaný ve věci nebyl pasivně věcně legitimovaný, soud by žalobu zamítl, a nikoliv odmítl jako učinil v nynější procesní fázi soudního řízení.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto usnesení podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., jež stanoví, že *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.*
21. Žalobce zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Jelikož žaloba byla odmítnuta, rozhodl soud výrokem III. tohoto usnesení v souladu s § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného poplatku žalobci v plné výši 2 000 Kč. Poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu, a to v zákonné lhůtě (srov. § 10a odst. 1 uvedeného zákona) na účet, z něhož byl poukázán.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

**Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 19. února 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.  
předseda senátu